

[Fogh Rasmussen.]

svarlig, endsige at have udvist uagtsomhed. En sådan ændring er betænkelig af flere grunde.

For det første bryder forslaget med det princip, at strafansvar kun pålægges, når der er tale om personlig skyld eller grov uagtsomhed. For det andet sker der efter forslaget en væsentlig udvidelse af de ansvarliges kreds, hvilket i sig selv i visse tilfælde kan besværliggøre retshåndhævelsen. Endelig for det tredje frygter vi, at udvidelsen af strafansvaret kan tilskynde de økonomisk ansvarlige udgivere til privat censur i forhold til bladets skribenter. En sådan udvikling vil afgjort stride mod vort syn på ytringsfriheden. Men disse betæneligheder er ikke udtryk for, at venstre ikke vil overveje, om og i givet fald hvordan man kan øge den økonomiske risiko for de ansvarlige ved grove overtrædelser af presseloven.

Venstre vil meget gerne være med til at udvide den enkelte borgers mulighed for optagelse af berigtigelser netop for at styrke borgeren i forhold til pressen.

Men § 9, stk. 1, har fået en betænkelig nyaffattelse i kristeligt folkepartis forslag. Teksten er efter venstres opfattelse meget uklar. Det er indlysende, at forkerte oplysninger af faktisk karakter skal berigtiges, men vurderingen af begrebet „nedsættende udtalelser af personlig karakter“ vil til enhver tid være usikker og subjektiv og det i en sådan grad, at selv en berigtigelse næppe vil hjælpe de mennesker, den angår.

Venstre vil se grundigt på forslagene i udvalget. Vi er som sagt opmærksom på baggrunden for forslagenes fremsættelse, men mener, at de foreslåede bestemmelser indeholder en række problemer, som fortjener yderligere belysning før endelig stillingtagen. Vi vil altid være på vagt over for misbrug af ytringsfriheden, men jeg synes da, det skal siges, at vi ved, pressen og dens organisationer selv er opmærksom herpå og i øjeblikket internt arbejder på en udvidet selvjustits. Mon det i grunden ikke er den allerbedste løsning fremfor politisk indblanding? Skønt der er enkelte vildskud, så er det generelle billede af dansk presse dog præget af soberhed og mange gode eksempler på god og redelig journalistik.

Wamberg (FP):

De to lovforslag, kristeligt folkeparti har fremsat om skærpede strafferegler over for pressen i form af større bøder og udvidet lovmæssig ret til at få optaget berigtigelse i aviser og ugeblade og tilsvarende publikationer, virker umiddelbart sympatiske. Der er næppe nogen, der er uenig med kristeligt folkeparti i, at der praktisk taget daglig i visse blade kan læses artikler, der er til urimelig skade for den eller dem, der angribes, og hvor det store flertal utvivlsomt også blandt pressens egne gribes af retfærdig harme over, hvor langt under lavmålet enkelte blade i pressefrihedens og ytringsfrihedens navn er parat til at prostituere sig for at få solgt deres underlødige produkter.

Det påstås ofte med rette, at uskyldige mennesker på forhånd dømmes i de artikler, der skrives om dem i aviser, der spekulerer i sensationer for sensationernes skyld, og som uden smålig hensyntagen til de menneskelige tragedier, der følger efter, fortsætter denne forargelige linje, uanset hvor ofte det konstateres, at stort opsatte historier savner fornødent grundlag og ofte kun bygger på løse rygter eller ondskafuld sladder.

Kristeligt folkeparti er faldet for fristelsen til at fremsætte lovforslag, der som den prisværdige målsætning har at forhindre dette misbrug af ytringsfriheden, ud fra det almindeligt anerkendte retsprincip: enhver tvivl om en sigtelses holdbarhed skal komme den sigtede til gode, ingen skal betragtes som skyldige, før de er dømt. Når imidlertid dette lands statsminister, der også er pressens minister, og med ham mange andre af dette høje tings øvrige fremtrædende medlemmer i tide og utide selv træder dette retsprincip under fode, når rigspolitichefen tillader, at en politiadvokat groft overtræder retsplejeloven, så bør dette tings medlemmer være varsomme med at foreslå love, der skal gælde pressen, men som de selv har demonstreret ikke at ville overholde.

Når enkelte aviser, ugeblade o. lign. misbruger pressefriheden og ytringsfriheden, som det ofte sker, er skylden derfor i virkeligheden forbrugernes, altså deres, som vil læse uhumskhederne. Fandtes køberne ikke til de underlødige publikationer, kristeligt folkeparti vil bekæmpe, stoppede de utvivl-